

با « فرو نشستنِ گرد و خاکِ مستکبرین » درخشی « مستضعفین » نمایان تر می شود.

« عالمِ ماده »، « مُسطَح » است و هیچ « قَلَه » و پرتگاهی ندارد و با اینکه مخلوقات با هم « فرق » دارند اما بر یکدیگر هرگز « برتری » ندارند لذا افرادِ بشر می توانند با « فضائلِ » مختلف « درخشان تر » از بقیه باشند و با « تقوا »، « کریم » و « مفید » باشند اما هرگز نمی توانند بر یکدیگر « علو » پیدا کنند:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ ... إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ ... (حجرات/۱۳)

خداوند برای « آزمایش » و « غربالِ » افرادِ « عاقلِ حقیقت بین » از افرادِ « غافلِ ظاهر بین » در این « شهرِ بازی دنیا »، « نردبانی خیالی » را قرار داده تا افرادِ ظاهر بین با « توهمِ برتری » از « ثروت و قدرت و شهرتِ فانی دنیا »، « بالا » بروند و دو قشرِ « مستکبر و مستضعف » را در جامعه پدید آورند. لذا افرادِ « ظاهرینِ متوهم »، « هر گوساله (حتی سگ) زردِ متحرکِ پُر سر صدائی !!!؟ » را می نوشتند و « امامِ خیر خواه و رهبرِ هدایتگر و بی نظیر » خود را هم رها می کنند و به « استضعاف » می کشانند:

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ ... قَالَ ... إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضْعَفُونِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي ... (اعراف/۱۵۰)

(وقتی موسی به نزد قوم خود بازگشت ... هارون گفت: ... این قوم مرا ناتوان خواستند و نزدیک بود مرا بکشند ...)

هشدار: « هر نردبانی » در این « شهرِ بازی دنیا » به « سرسری » ختم می شود که « متوهمین » خود را حتی اگر قارونِ ثروتمند، یا فرعونِ قدرتمند، یا هامانِ حيله گر، یا هر صهیونیستِ جنایتکاری باشند در زمانی کوتاه به « اسفلِ سافلین » می رساند. پس مستکبرینِ برتری جو در عرصه های اقتصادی، سیاسی، نظامی و اجتماعی هر قدر از دوشِ مستضعفین بیشتر « بالا » بروند « سقوطِ » آنها دردناکتر خواهد بود.

سؤال: چرا خداوند در دنیا « اسبابِ بالارفتن » مستکبرین از گردهِ مستضعفین را برای آنها فراهم آورده؟

پاسخ: تا « ظاهرینانِ متوهمِ برتری جو » بتوانند « بُت » شوند و « صدای شکستن و سقوطِ » آنها « مردمِ استضعاف پذیر » را از « خوابِ غفلت » و از « آرزوی برتر بودن » بیدار کند و نجاتشان دهد:

... قَالَ الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا يَا لَيْتَ لَنَا مِثْلَ مَا أُوتِيَ قَارُونُ ... (۷۹) ... فَخَسَفْنَا بِهِ وَبِدَارِهِ ... (۸۱) ... وَأَصْبَحَ الَّذِينَ تَمَنَّوْا مَكَانَهُ بِالْأَمْسِ يَقُولُونَ: ... لَوْ لَا أَنْ مِنَ اللَّهِ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَا ... (قصص/۸۲)

لذا « سعادت در آخرت » فقط برای افرادِ عاقل و عارفی است که با نردبانهای دنیائی دنبال برتری نباشند:

تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فُسَادًا ... (قصص/۸۳)

خدایا! به ما بفهمان که در دنیا امکانِ برتری بر حیوان را هم نداریم تا با برتری جوئی خودمان را ضایع نکنیم.